

SCÉNÁŘ

PAMĚTNICE – LUDMILA PECHOVÁ (ZÁŽITKY Z DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY A UDÁLOSTI BEZPROSTŘEDNĚ NADCHÁZEJÍCÍ)

JOHY:

Ludmila Pechová se narodila v únoru roku 1932 v Bílovicích nad Svitavou do rodiny veterána z první světové války. Přestože prožila bohatý život plný radosti rozšiřující se rodiny, objevily se i těžké okamžiky spojené se zdravotními potížemi. Stále se jí v mysli vracely zážitky z druhé světové války a události bezprostředně po ní.

Paní Ludmila nám vyprávěla především o osudech německých obyvatel Bílovic nad Svitavou. S většinou bílovických Němců totiž její rodina vycházela velmi dobře.

PAMĚTNICE:

R07_10

14:54 – 15:14

„Tam bydlel jeden Němec, a ten dokonce z gestapa vytáhl tady bílovického pekaře, kterého gestapáci chytli, když pašoval mouku za války, aby mohl péct chleba.“

ELIŠKA:

Nadcházející události související s poválečným odsunem Němců vnímala paní Ludmila velmi citlivě. Vzpomíná na osud bílovického Němce - pana Fürleho, který se k ní vždy choval velmi hezky.

PAMĚTNICE:

R07_10

13:52 – 14:09

„Ten starej pán, když ho odsunovali, tak zemřel na té cestě. A to byli dobří lidi, víte, a naši Češi za války jich bylo tady víc, kteří udávali český lidi.“

JOHY:

Druhá světová válka začala, když jí bylo sedm let. Nejvíce však vzpomíná na konec války, na dobu svého dospívání.

1. května roku 1945 docházelo k velkým bojům mezi přicházejícími Rusy a Němci, kteří pomalu ustupovali.

PAMĚTNICE:

R07_11

19:07 - 19:32 „U Sokolovny, jak je dneska S.K. Neumanna, tam byl železný plot a u toho plotu byli popravení čtyři Němci. U kůlu takhle seděli... Dodneška mně se to vobjevuje.“

ELIŠKA:

V posledních dnech války, byla všude slyšet střelba. Paní Ludmila se s celou rodinou běžela schovat do krytu do nedalekých Maloměřic. Popisuje soudržnost rodiny v těžkých momentech.

PAMĚTNICE:

R07_11

20:30 – 20:54

„Moje rodiče mě hrozně chránili, já jsem do svých třinácti let spávala mezi máma rodičema. To bylo i v krytu. V noci nebo ráno mě zakryli, aby mě vojáci neviděli, že tam někdo je.“

JOHY:

Konec války nepřinášel jen krásné okamžiky přicházející svobody. V paní Pechové přetrvával strach z vojenské uniformy i v době osvobození. Mnohdy opilí sovětské vojáky se nechovali k lidem vždy hezky.

PAMĚTNICE:

R07_10

7:17 – 7:44 „Utíkali jsme do Maloměřic. Poněvadž tady jak přišlo, bohužel, Rusové, tak nás znásilňovali. Kdo nebyl nějak utečenej, nebo něco... Dokonce i moju spolužačku znásilnili, v těch třinácti letech.“

ELIŠKA:

Po válce se pak rodina paní Ludmily Pechové snažila užívat svobody. O to více ji pak zasáhly nadcházející události spojené s převrácením roku 1948. S příchodem komunistického režimu se velmi těžce smířovala.

Nejdůležitější jsou pro ni totiž pevné mezilidské vztahy a především úcta člověka k člověku. S tím souvisí i její vzkaz pro další generace:

PAMĚTNICE:

R07_11

39:32 – 39:48

„Aby byli jeden k druhému milí, aby nežárlili jeden na druhého, aby se snažili jeden druhému pomoci a vážili si lidí.“